

Mẹ chưa từng cầm tay tôi tập những con chữ đầu tiên. Mẹ cũng chẳng giúp tôi làm toán. Cái mẹ cho tôi không phải kiến thức nhưng là phép tắc, là lễ nghĩa, là đạo lý làm người. Như đã nói trên, mẹ tôi đã hy sinh rất nhiều thứ cho đứa con này. Còn nhớ lúc đó vì gia đình khó khăn, mẹ phải đi làm đến tận khuya còn tôi lại trách móc mẹ về trẻ không quan tâm tôi, thì lúc đó còn nhỏ mà, chưa hiểu chuyện làm mẹ buồn.

Có mẹ một điều ít khi chúng ta nhận ra: mẹ lúc nào cũng nói "không sao đâu". Khi mang thai, dù bị đau đau mẹ cũng chỉ xoa bụng rồi thủ thủ với "hưng thủ": không sao đâu. Mẹ không kêu la, không oán trách chỉ yên lặng làm điều dịu đi cơn đau đau. Khi mẹ mệt, mẹ đau cũng vẫn chỉ là câu nói đó "mẹ không sao".

Vì tất cả những đứa con đều sẽ khôn lớn...

Tất cả chúng ta đều sẽ một lần rời vòng tay mẹ, để vấp ngã, để đón đau, để đứng dậy dậy, để trải nghiệm vô vàn đắng cay cuộc đời. Tôi ở ngoài kia, khi những ngọn đèn đường xanh đỏ ngoài kia không ngừng chớp tắt, khi người qua kẻ lại gọi nhau tiếng người người đứng, khi lời về không còn ai nâng bước, ta có nhớ về gia đình, nơi mẹ vẫn chờ đợi thứ tha?

Tình mẹ dành cho con sẽ trải dài cả quãng đời mẹ sống, không hao hụt cũng chẳng đổi thay.